

Divné dopoledne...

Od rána jsem cítila, že je všechno jinak. Sotva se totiž za dětmi zavřely dveře a odporoučel se i pán do práce, moje paní vlítla do koupelny a začala její dlouhá očista. Několikrát jsem se šla na vlastní oči přesvědčit, co tam proboha tak dlouho dělá. Když skončila s vodními masážemi, pěnovými bublinami a šamponováním všeho, co se sluší šamponovat, začala na sebe pouštět všemožné vůně. Můj nos úpěl. Takovou nálož jsem tedy ještě nezažila, a to ani když šla na ples!

Začalo mě z toho pálit v krku a slzet levé oko. Řekla jsem si, že slezu z teploučkého gauče a dám jasně najevo, ať už toho nechá a kouká jít se mnou ven. Sama už byla několikrát na toaletě, zato mě nechává napospas

močovému měchýři. Sedla jsem si proto rovnou do koupelny. Ať mi třeba upadne nos z těch jejích parfémů, já se odsud prostě nehnu. Leda až po loužičce... Nevěnovala se mi. Dokonce si mě snad ani nevšimla. Trhala si totiž pinzetou

obočí, což jindy dělá pozdě v noci a ještě k tomu vždy naříká, jak jí to bolí. Teď byla zticha. Divné... Pak vzala páníčkův holicí strojek, odšoupla mě o kus dál, aby za mými zády zapnula šňůru do zdi. Taková drzost! Copak jsem vzduch?

A začala si holit nohy. Teď ráno! Kdo to jakživ viděl? Jemně jsem zavrčela. Paní nic. Aní pohled. Přidala jsem na síle. Nic. Zaštekla jsem. „Co jsi tak nervózní?“ zasyčela na mě. „Musíš čekat!“ A začala si lakovat nehty na nohou. Další smrad a ještě k tomu zdržení, než to uschne. Teď už můžu jenom doufat, že si nespčetla lahvičku a natřela si ty drápky rychleschnoucím lakem. Jinak tady ztvdnu do večera. Asi za čtvrt hodiny jsem konečně měla obojek na krku. Málem jsme už vyšly, když najednou se moje paní vrhla zpátky do pokoje k telefonu. Jenom aby nevolala Evě. To by byly další dvě hodiny. Byla to ona. Moje paní se radila, co koupit za alkohol. To mě tedy podržte. Paní a alkohol? Vždyť nepije! Ani venku se situace neuklidnila. Jindy se mnou tak hezky chodí od stromu ke stromu, já si v klidu čtu ranní noviny, pozdravy a vzkazy od sousedů i přespolečných, nikam nespěcháme. Dnes mě hned táhla k samoobsluze, pak zase do lahůdek, nikde žádný pořádný kandelábr, natož tráva. Hrůza! Taktak jsem stihla, co jsem potřebovala, a už mě vlekla domů. Urazila jsem se. Takhle se mnou nezachází ani pán, když spěchá domů na fotbal. Dycinky čeká, až si všechno v klidu zařídím. Zalezla jsem pod křeslo. Odtud byl pěkný výhled na všechny strany, dokonce až na dveře do předsíně. Teď se odsud nehnu, i kdyby na kolenou klečela a prosila mě, abych si vzala šunku. Tůdle. Ať si ji sní sama, když je taková! Musí dostat pořádný strach, co je se mnou. Pak snad změní chování. Z kuchyně ke mně přicházela nebezpečně dobrá vůně. Přimhouřila jsem oči a plně se soustředila. Ano, nemýlím

se. Je to šunka, uherák a to nasládlé asi ementál. Vynikající kombinace. Copak mám narozeniny? Nebo snad někdo jiný? Představovala jsem si plnou misku z těchto radostí. To mě přivedlo na myšlenku odpustit jí dnešní ráno. Moje paní položila na stůl mísu. Pak k ní přidala talířky, skleničky a ještě ubrousky. Trochu jsem nadzdvihla víčko. Páni, to budou hody! Cítím i nějaké ryby - aha! Kaviárek, a růžový! Ten mám obzvláště ráda. „A ty se teď klid“, pohrozila mi prstem pod křeslo. „Nechci o tobě nic vědět, rozumíš?“ Pevně jsem zavřela obě oči a vydala ze sebe to nejpřímnější buldočí chrápání. Ozval se zvonek. Moje paní vyskočila, jako by ji píchlo. Už už se hnala ke dveřím - ale pak - k mému nemalému údivu - klesla zpátky do křesla. „Ne,“ zašeptala. „Ještě ne. Ať si počká.“ Pootevřela jsem levé oko. Páni, ta byla rozčilená! Blůzička na ní vepředu jen poskakovala. Znovu zvonek. Důrazněji. Co udělá? Vyšla z pokoje. Cvakl zámeček u hlavních dveří. Žádný pozdrav. Zato silná vůně kouře a hořkého parfému. Co mi ta směs jen připomíná? Pán přece takhle nevoní... Úplně neznámý pach to ale taky nebyl. Počkat - neměla TOHLE na sobě nedávno moje paní na noze? Nebo že bych to cítila z vlasů? Z přemýšlení mě vytrhl její návrat do pokoje. A za ní - no páni, ONA si někoho přivedla! Co to je zač? Z jedné strany mi moje slušné chování velelo, abych se vysoukala zpod gauče a šla se podívat, kdo to je, a zaujala určité stanovisko, z druhé strany jsem ale měla přece příkaz, abych o sobě nedala nic vědět. Začala jsem drápy do koberce a zůstala

na místě. Oba se posadili. On mně přímo na hlavě, paní naproti na gauči. Nikdo nepromluvil. Ani já ne. Jen hodiny na stěně tikaly jak nikdy. Přistihla jsem se, že tajím dech. Nějak jsem to paniččino přikázání brala moc vážně. „Trefil jsi sem dobře?“ ozvala se. „Šlo to. Podle tvého návodu bych tu sice ještě neseděl, ale já se pro jistotu podíval sám na mapu.“ No tohle! Moje paní přece vždycky najde tu nejrychlejší cestu domů. Když jsme spolu v lese, nikdy nebloudíme. „To víš, já nemám dobrou orientaci, tak mi to odpusť!“ omlouvala se. On na to ale vůbec nezareagoval. Náfuka jeden. „Ale hlavně že jsi tady. Tolik jsem se na tebe těšila,“ dorazila to paní. Uši mi zčervenaly studem za ty její řeči. Takhle se k NĚMU plazit! „Vezmi si,“ nabízela MOJE lahůdky, „ráno jsem letěla nakoupit, aby bylo všechno čerstvé,“ a přisunula mu mísu s lososem až pod nos. Sliny mi z té vůně tekly proudem do koberce. Jestli jídlo brzy nesní, její návštěvník bude mít nohy v louži. Sáhl doprostřed té načínčané nádhery a jen tak bez vidličky strčil největší plátek rovnou do pusy. Podivný mrav. Když by něco podobného udělali její synové, hned by měli pohlavek. A můj pán? Ten když hoduje, bere si i ubrousek kolem krku. „Chutná ti?“ pípala jako kuře a upřela na něj ovčí pohled. Tedy v tom se vyznám: ovice jsou u nás na chalupě a mám je prokouknuté. Když se objeví beran, civí na něj jako na prince, i když on je nevnímá... „Pamatuji si, jak ti chutnal červený bikaver. Sehnala jsem ho,“ a podala mu láhev i s otvírákem. Jedním tahem vytáhl špunt. Hodil by se mi, byl pravý,

to by se to žmoulalo! Vtom mě něco bouchlo doprostřed hlavy. Uf, co se to děje? No páni! ONA si přisedla k NĚMU do křesla. Na mou hlavu! Takhle spolu sedí můj pán s paní jen jednou týdně. V pátek v noci. Ale dnes? Je přece středa! A s TÍMHLE...? „Dáme si skleničku?“ láká paní. To si piš, že bych si dala, mám ukrutnou žízeň. Ale nesmím. Na rozdíl od návštěvníka. Ten si panečku nalívá, jen to do něj žbluňká. Ve mně ovšem taky. Safra, potřebovala bych si ulevit. Snad už to moje vězení skončí. Běž už domů, ty návštěvo divná! Nacpal ses lososem, vypil jsi víno, už je nejvyšší čas zvednout zadek a jít. Cože? ON tu snad chce přespat! No to si spletl adresu! Tady nemáš pelíšek, ten je jinde! Jdi ho hledat! Moje paní najednou ztratila blůzičku. Ležela kousek od mého čumáku. Podala bych ji, ale nesměla jsem vyrušovat. „Kde tady máte záchod?“ zeptal se. „V předsíni.“ Vstal a vyšel z pokoje. Moje paní také rychle vyskočila z křesla a roztáhla gauč. Pak na něj položila deku. Tak on

„To jsi mi ale zatajila, že máte anglického buldoka!“ pravil.

tady opravdu bude spát? Cítila jsem, jak jde na mě horkost. Stěží jsem držela jazyk za zuby. Ne, nesmím přece vydat ani hlásku! Slíbila jsem to paní. ON se vrátil. Měl zelené trenýrky se žlutým

proužkem. Taková kombinace! Můj pán by něco takového nevzal na sebe, ani když betonuje! „Zlato, máš dobře zamčené dveře?“ a vrazil si do pusy pořádnou nálož šunky s ananasem. Pak se pohodlně usadil na gauči, objal mou paní a dal jí pusu. Rozbušilo se mi srdce. Cítila jsem jeho údery v celém těle a bylo mi čím dál víc vedro. Paničko moje, už to nevydržím, jazyk musí z tlamy ven. Snad to moje dýchání neuslyší. Uslyšeli... Jedním skokem byl u mne pod křeslem. „To jsi mi ale zatajila, že máte anglického buldoka,“ zvolal vyčítavě. „No polez ven, kdo tě tam takhle uvěznil! Pojď ke mně! Ty jsi ale krásná! Je to fenka, vid?“ Ani hlavu neotočil na mou paní a začal mě drbat pod krkem, pak na hlavě, za ušima... A ONA? Stála uprostřed pokoje, bez blůzičky a celá jakoby povadlá. „Překrásná. Tomu říkám tělo. A ta hruď, panečku, jak je vyvinutá! Jedna radost! Kartáčujete pravidelně srst? Tady koukám, že by to chtělo denně a jemným flanelem ještě přetřít. Bude pak lesklejší.“ Konečně se dovtípil a sáhl do zbytků na míse. „Jak něžně bere z ruky, a ani nehltá! Je prostě nádherná!“ Vtom kolem nás něco letělo. Instinktivně jsem zavřela oči. Když jsem je znovu otevřela, uviděla jsem deku. Moje paní ji po nás hodila. „A ven,“ zasyčela a ukázala prstem na dveře. „Jestli jsi sem přišel proto, abys obdivoval psa, tak jsi nemusel chodit vůbec!“ Postavil se, prohrábl vlasy a sáhl po aktovce. „Promiň,“ řekl tiše. „Rád bych zase přišel. Aspoň toho vašeho nádherného psa vyvenčit. Půjčíš mi ho?“

Zuzana Peterová